

MELISSA LANDERS

Összefonódva

Dream
válogatás

Miután megmentették a világaik közötti szövetséget, Cara és Aelyx végre egy kis nyugalomhoz jutottak. A kis szigeten napokat tölthetnek azzal, hogy kagylókat gyűjtenek a parton, és éjszakákat egymás karjában. Azonban ez az idilli állapot nem tart túl sokáig...

Az egyezés, amelyet a Föld és a L'eihl kötött, olyan ősi erőket keltett életre, amelyek pusztulással fenyegetnek. Az Aribol, a titokzatos őnök, akik a csillagközi béke fenntartásáért felelősek, megfenyegetik a galaxist, és mindennek okaként a szövetségre hivatkoznak. Megparancsolják, hogy egy hónapon belül mindenkinek vissza kell térnie a saját bolygójára a saját világa fajtársaihoz, nem lehet keveredni, vagy a kipusztulás lesz mindkét világ végzete.

Ketyeg az óra, Aelyx és Cara pedig csapatot toboroz a Földön, és megpróbálják megoldani a rejtélyt: kik az Aribol tagjai, mit akarnak, és mi az igazi oka annak, hogy a két bolygó szövetsége ennyire feldühítette őket. Ahogy a feszültség tetőfokára hág, Aelyxnek és Carának keményebben kell harcolnia, mint valaha. Nemcsak a kettejük jövőjéért, hanem világaik megmentéséért.

Melissa Landers így mesél magáról: „Olyan, mintha mindig írnék, folyton ilyesmin töröm a fejem. A ritka pillanatokban, amikor nem épp egy könyvön dolgozom, olvasok, filmet nézek vagy utazok. A legkönnyebb része az írói létnek, mikor közvetlenül kapcsolatba kerülök a rajongóimmal. A legkedvesebb pillanatok számomra a dedikálások.”

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.melissa-landers.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A könyv nemcsak a szerelemről szól, hanem az összetartozásról és a közös célokról is.”

Goodreads

„Az író történetvezetése túlvilági, az pedig fantasztikus, ahogyan a karakteres szereplők kiteljesednek. Némi intrikával és sok gyanakvással megfűszerezve ez a könyv mind a sci-fi, mind a szerelmes regények rajongóit meg fogja nyerni.”

VOYA

„A történet remek keveréke a perzselő érzelmeknek, az akciónak és az izgalmas, rejtélyes elemeknek. Igazán döbbenetes mű.”

Amazon

„Melissa Landers nem okoz csalódást. A harmadik könyv is olyan lebilincselő, mint az eddigiek. Az összefogás erejének megmutatása az egyik fő erénye ennek a regénynek.”

Kirkus Reviews

„Az Aelyx és Cara közti izzás perzselő. Ez a szórakoztató, remek olvasmány széles körben meg fogja mozgatni az olvasókat. A feszültség csak még nagyobb lesz, ahogyan a történet szövődik.”

Booklist

Dream
válogatás

M E L I S S A L A N D E R S

Összefonódva

—• részlet •—

1. FEJEZET

Május 20., szombat

A L'eihről: ismert világunk határvidékéről

Helló, földlakók!

Nem, nem csal a szemetek, új fejlécet láttok. Köszöntelek benneteket blogomban, melynek révén bepillantást nyerhettek az első l'eihr-ember-kolónia életébe. Remélem, hoztatok magatokkal naptejet, ugyanis épp a strandra igyekszünk. Ezt adjátok össze! Hihetetlen, ugye? A telep buja, trópusi szigeten rendezkedett be, a bolygónak a főkontinenssel átellenes oldalán.

Irigykedtek rám?

Még nem késő, hogy jelentkeztek közénk...

Pár rendes tagra még szükségünk van, hogy megszorítsuk telepeseink közösségét. Különösen azokat látnánk szívesen, akik értenek a földműveléshez vagy a mezőgazdasági gépekhez. Ti is segíthettek új világot építenünk. Ha ez nem lelkesít benneteket, hát nem tudom, mi mást mondhatnék.

Ne feledjétek, a felvétel előfeltétele minimum 130-as IQ, jó erőnlét és sértetlen fogamzóképeség. (Bocs. Nem én gyártom az előírásokat.) Online is letölthetitek a jelentkezési lapokat, majd bevihetitek a kitöltött formanyomtatványt a Földtanács helyi kirendeltségébe. Itt ejtik meg a fizikális vizsgálatot, és a mentális átvilágítást.

Remélem, a telepen találkozunk.

Könnyen rám ismerhettek: én leszek az a bárgyún mosolygó csaj, aki ráadásul rendszeren le is égett a napon.

Posztolta Cara Sweeney

Cara becsukta a laptopját. Ügyelt, hogy tompítsa a kattanást, és ne ébressze fel Aelyxet, aki halkan horkolt a priccén, az űrhajó nekik kiosztott fülkéjében. A fiú egyik izmos karját a feje alatt nyugtatta, kócos, mézbarna fürtjei eltakarták a szemét. Mintha csak érzékelné Cara hiányát, felmorrant, és mellkasához ölelte a lány párnáját. Eztán elégedetten felsóhajtott, majd mormogott valamit az anyanyelvén, mielőtt ismét átadta volna magát az álomnak.

Cara elmosolyodott.

Hetekkel ezelőtt hagyták el a Földet, ezalatt ő is hozzászokott, hogy Aelyx karjában aludjon. Akármilyen halkan matakott egyikük a helyiségben, a másik mindenképpen percekben belül felébredt rá. Fokként még a mozgásuk is egymáshoz igazodott, csakúgy, mint a három holdé, amelyek a L'eihr körül keringtek, bő ezeröttszáz kilométerre a lábuk alatt.

Cara lábujjhegyen az űrhajó kerek ablakához lopakodott, s az űr sötétjén át lepillantott új otthonára. A L'eihr innen fénygyűrűnek látszott, mivel eltakarta a távoli Napot. Cara azonban emlékezett utolsó látogatására. A halvány indigókék bolygó felszínét ezernyi kicsiny sziget mellett két kontinens tagolta; egyikük gyakorlatilag a teljes lakosságnak otthont adott.

Mindez természetesen megváltozik ezek után.

Miután átesnek a földi tetvek és egyéb paraziták távol-tartását célzó karanténon, úrsikló szállítja tovább a telepre kettejüket, ahol megkezdhetik új életüket. E jövő kilátása megremegtette a lány szívét. Az első néhány héten egyedül lesznek tehát a telepen, amíg oda nem ér az első szállítmány telepes. Majdnem olyan lesz, mint egy vakáció. Rég megil-leti őket egy kis napfürdőzés.

A puccsok lefegyverzése és a szövetségek megmentése ugyanis kemény meló.

– Túl korán van még felkelni – szólalt meg Aelyx álom-tól kásás hangon. Bárhol és bármikor hallotta azonban ezt a hangot, Cara gyomra hátraszaltót vetett. Most, hogy a fiú mindkét karját kinyújtóztatta a feje fölé, láthatóvá vált vi-lágosbarna mellkasa és deszkalapos hasa, ami köldök nélkül csak még szexisebbnek tetszett. Aelyx ásított, majd azt mor-mogta: – Gyere vissza az ágyba!

Nem kellett kétszer mondania.

Cara visszabújt a paplan alá, s arcát a fiú hónaljába fúrta; tökéletesen odailleszt. Meleg volt ez a bőr; édes, fűszeres illa-tára jobban vágyott a lány, mint a feketekávé l'eihri megfe-lelőjére, a *h'alira*. Mialatt Aelyx mindkét karját köréje fonta, hogy közelebb húzza magához, ő tenyerét a fiú szíve fölé fektette, hogy felmérje dobbanásainak erejét és ritmusát.

– Hogy van a ketyegőd? – kémlelt rá szempillái sátorán keresztül.

– Kösz, remekül. – Aelyx kezét Caráéra fektette, hogy jobban érezze az egyenletes lüktetést. – Makkegészséges. – Szája gonoszkás mosolyra görbült, s a lány füléhez bújva pajzánul hozzátette: – Tetre készebb nem is lehetne.

Cara szemhéja becsukódott, ahogy Aelyx gyöngéden harapdálni kezdte a fülcimpáját. Nem tudta, vajon ezúttal

lesz-e elég ereje, hogy megálljt parancsoljon neki. Két hete egy l'eihr fegyver megállította a fiú szívét. Kész csoda, hogy ő, Cara újra beindította a szív működést. Ezt követően kikötötte, hogy csak azután veszthetik el a szüzességüket, miután Aelyx egészsége maradéktalanul helyreállt.

E szüzesség megtartása mindkettőjüknek igencsak nehezére esett.

Most azonban, hogy a fiú ajka szeszélyes vonalban végigsiklott a nyakán, Cara úgy érezte, a maga részéről készen áll a nagy pillanatra. Annyira, hogy beleborzongott a gondolatba, holott ereiben valósággal forrt a vére. Ekkor a fiú azt a pontot harapta meg a válla elején, ami mindent eldöntött. Ellenállása gyorsabban szertefoszlott, mint ahogy egy szék ülőkéje felcsapódik a stadionokban.

– Biztos vagy benne? – súgta. – Nem akarlak visszaadni a másvilágnak.

Aelyx nem nyomult tovább, mert egybekapcsolódott a tekintetük, s átadták magukat a Néma Beszédnek. Carát hatalmába kerítette a vágy; ezután már minden szó fölösleges volt...

Igen ám, csakhogy pár pillanat múlva felbúgott a komgömbjük.

– *Fasha!* – káromkodta el magát Aelyx, és beletúrt a hájába. A hátára gördült, és olyan hangosan mordult fel, hogy megrezegtette a párnát. – Hogy tudják, hogy mikor tegyenek be nekünk! Nem lennék meglepve, ha bekamerázták volna ezt a helyet – mutatott a vetetlen felső priccsre.

Cara megvárta, amíg lecsillapodik a légzése, csak aztán válaszolta meg a hívást. Frekvenciája elárulta, hogy az Úttól érkezett, a l'eihek vezető testületétől, amelybe most ő mint emberi főtanácsadó is beletartozott. Nem, a kollégái nem

kémkednek utánuk, csak piszkosul nincs szerencséje neki meg Aelyxnek.

– Egyik nap a közeljövőben szabadságot kérünk magunkat. – Átnyújtotta a fiúnak a kom-gömböt. Mindketten bemondták személyes kódjukat, miközben magukra húzták a paplant, ne látsszon ki a meztelenségük.

Egy vezető Vén miniatűr alakja kelt életre előttük a matrac fölé hajolva. Ha Alonát meg is lepte, hogy közös paplan alatt találja kettejüket, hát nem mutatta. Fénytelen krómszürke szeme híján volt bármiféle érzelmeknek, miközben két ujját a szokásos l'eihri üdvözlésre emelte.

– Csodás híreim vannak – mondta fahangon.

Na, a beszédéből senki nem találta volna ki, de a Vének már csak ilyenek. Több nemzedékkel korábban gyakorlatilag minden érzelmet kitenyésztek magukból. Ezért is érezték szükségét, hogy emberi DNS-sel dúsítsák fel a népesség genetikai állományát. Cara viszonzta a köszöntést, és várta, hogy a Vének feje tovább mondja a mondókáját.

– Feloldottuk a karantént – közölte Alona. – Kiküldtem egy úrsiklót, ami elvisz majd benneteket a kolóniára. Ott már várni fog kettőtöket a telepfejlesztő bizottság elöljárója. Gondolom, emlékszel Devinderre a bizottsággal folytatott korábbi tárgyalásokból – biccentett Cara felé.

Cara a legszívesebben a szemét forgatta volna, amit persze nem lehetett. Hogyne emlékezett volna az öregúrra, aki úgy járt-kelt a világban, mintha nyársat nyelt volna.

– Igen, asszonyom.

– Ő lett az Út tizedik tagja. – Mivel egyenlő rangban álltok, szorosabb együttműködést várok el kettőtöktől.

Más szóval, legyen vége minden vizálynak és torzsalkodásnak.

– Értettem – felelte Cara.

– Helyes. – Alona szája megrándult, ami mosolyt és emésztési panaszokat egyaránt jelenthetett. Nehéz az ilyesmit megállapítani egy Vénnél.

– Mi hír Jaxenről és Aislyről? – kérdezte Cara. – Ez a két genetikailag módosított klón próbálta megdönteni az Út fennhatóságát. Akciójuk több életet követelt, kis híján szétszakítva a L'eihir és a Föld szövetségét. Ezután nyomuk veszett. Cara ebből arra következtetett, hogy több követőjük van, mint eredetileg gondolta. Talán annyi, hogy visszajuthattak a Földről a L'eihrrre.

– Páran látni vélték őket, de egyik jelentés sem elég megbízható. Segíthetek még valamiben? – kérdezte Alona, ezzel mintegy elbocsátva a lányt a színe elől.

– Nem, asszonyom.

– Akkor menj utadra kedved szerint. – Kurta kétujjas búcsú után Alona képmása szertefoszlott, s szürke derengés maradt utána.

Cara felsóhajtott és felült, majd a válla fölött átpillantott Aelyxre.

– Sietnünk kell. – A diákcseré során volt alkalma megtanulni, hogy a *kedved szerint* azt jelenti, *haladéktalanul*. Noha része volt a tanácsnak, ami nagyobb hatalmat adott a kezébe, mint a legtöbb polgárnak, Alona nyílt utasításával nem szegülhetett szembe. Legalábbis lettek volna következményei.

Aelyx az orrnyergét nyomkodta, és szorosan összezárta a szemhéját. Cara mostanra tudta, mit művel ilyenkor: a periódusos rendszer elemeit mondja fel magában. Elgyötört arckifejezéséből ítélve talán előre és hátrafelé is.

Amint újra kinyitotta a szemét, Cara tekintete az ezüstszürke szivárványhártyába mélyedt, s elismételte a Néma Beszéddel a fiú hetekkel korábbi biztatását: *Hamarosan új otthonunkban leszünk, ahol nincsenek szobatársak, sem priccsek,*

sem órák. Csak te és én, és a hosszan elnyúló fővenypart... Szinte látni vélem magam előtt – mosolyodott el Aelyx elcsigázottan.

– Gyere! – mondta hangosan Cara, és megrángatta a csuklóját. – Versenyezzünk, ki ér előbb a mosdóba. A győztes bármit kívánhat – kacintott a fiúra.

Aelyx áthengeredett fölötte, leszökkent az ágyról, és az ajtó felé iramodott, ahol rátenyerelt az azonosító panelre, majd továbbfutott a folyosón. Nem érdekelte, hogy a bokszszalonszalon kívül semmi más nem volt rajta. A l'eihrek nem ismerték a szeméremérzetet. Őket a ruhátlanság nem hozta lázba. Cara nevetve tiszta egyenruhába bújt. Elégedett volt magával, hogy kicsábította az ágyból Aelyxet.

Két csésze *h'alival* később a leszállóegységnél álltak, lábuk között a válltáskájukkal. Az úrsikló késett, ezért egymásba karolva hallgatták az újrahasznosított levegő surrogását a szellőzőjáratokon keresztül. Hamarosan mintha bakancsos léptek dobbantak volna fémén. Az ajtó felé fordultak. Aelyx legjobb barátja, Syrine lépett át a küszöbön, magával hurcolva a saját táskáját.

Kisikerített egy mosolyt, ez azonban nem ért el a szeméig, ami vérágas és bedagadt volt a sírástól. Cara szívébe belehasított a száanalom. Syrine elvesztette a *l'ihanját*, egy David nevű fiatal katonát, a testőrét. David Aelyxet védve vesztette életét a puccskísérlet során. Most magukkal hozták a holttestét, hogy a telepen temessék el. A l'eihrek máskor elhamvasztották a halottaikat, csak Cara beavatkozására tettek ez egyszer kivételt.

Ezt volt a legkevesebb, amit megtehetett Syrine-ért.

– A kontinensre mész? – kérdezte, mert más nem jutott az eszébe. Különben meg tudta a választ a kérdésére. Syrine érzelmi gyógyítóként sokkal érzékenyebb volt, mint a többi

klón. Segítségére volt szüksége, ezt pedig nem kaphatta meg a telepen.

A lány kurtán biccentett, és idegesen csavargatni kezdte a lófarkát. Az utóbbi időben tett szert erre a szokásra.

– Nem maradok el sokáig. Megvárjátok, amíg eltemetem Davidet? Ott szeretnék lenni a megemlé... – nem tudta tovább mondani, elcsuklott a hangja.

Aelyx két kezébe vette Syrine csinos, szív alakú arcát. Volt idő, amikor egy ilyen gesztus féltékennyé tette volna Carát, de ez nyomtalanul elmúlt. Syrine-nek baráti támaszra volt szüksége, és senki nem ismerte őt jobban Aelyxnél. Ők ketten halkan sugdolóztak egy darabig. Cara eközben tapintatosan félrefordult.

Alsó ajkát rágva a tartályt bámulta, amely David lefagyasztott tetemét tartalmazta. Ő is értelmetlenül halt meg, akárcsak Syrine első szerelme, egy fiatal l'eihr cserediák, aki Kínában vesztette életét.

Mennyi veszteség! – háborgott Cara.

Ennek ellenére remélte, hogy mind ő, mind pedig Syrine maga mögött tudja hagyni a múltat, és megerősödve léphetnek tovább. Csatlakoztak a telepésekhez, ami az első lépés volt egy jobb jövő felé.

Ez a jövő már a mai nappal elkezdődött.

2. FEJEZET

Rémálmából felriadva a félelem és bánat felhője néha a napvilágnál is megülte Aelyx tudatát. Ilyenkor emlékeztetnie kellett magát, hogy a negatív érzelmeknek semmi alapjuk nincs. A psziché trükkjei csupán, csalóka mentális káprázatok.

Most is így érezte magát.

Syrine ma beszélt neki először nyíltan David haláláról, és noha egy órával ezelőtt már elváltak, barátja gyásza Aelyxet is átjárta, s sötét árnyként kísértette. Hiába szorongatta Cara kezét, nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy amennyiben félrenéz, a lány eltűnik az oldaláról. Lénye legmélyéig megrendítette ez a lehetőség.

Mindez ugyanakkor önnön gondjait is más megvilágításba helyezte.

Érdemes egy gondolatot is a szex késlekedésére pazarolnia? Ugyan mi jogon panaszolja fel, hogy kicsivel tovább kell erre várniuk, amikor Cara leszíjazva él és lélegzik mellette az ülésen, miközben új otthonuk felé repesztenek?

A pokolba sajgó ágyékával! Ő a legszerencsésebb fickó valamennyi élő l'eih'r közül.

– Nézz rám! – szólt oda Carához, és ajkához emelte összekulcsolódott kezüket. Mikor a lány elfordult az ablaktól, hogy viszonozza a pillantását, még hozzátette: – Szeretlek!

Cara arca mosolyra derült, gödröcskék jelentek meg szeplős orcáján, és élet költözött szikrázóan kék szemébe. Elég volt ránézni, és Aelyx szíve még jobban megsajdult. Nehéz volt elviselni ekkora szintiszta boldogságot. Az ehhez hasonló pillanatokban Cara túl gyönyörű volt ahhoz, hogy elbírja a látványt.

– Én még jobban szeretlek. Már majdnem odaértünk – biccentett Cara az ablak felé, s izgalomban akkorát rántott a biztonsági övén, hogy belenyekkent. – El tudod ezt hinni *mindezek után?*

Lelkesedése arra készítette Aelyxet, hogy ő is kinézzen az ablakon a lány válla felett; noha nem sok látnivaló akadt. A reggeli nap még nem oszlatta el a L'eihir óceánját megülő ködöt, ezért a látvány üveg mögött kígyózó füst csápjaira emlékeztetett. Ennek ellenére a fiút mégis eltöltötte valamiféle izgalom, mikor az úrsikló beleereszkedett a ködbe. Mert hiszen akár látta a telepet, akár nem, az ott volt, és tudta, perceken belül ott áll majd homokos partjain.

– Fura, hogy noha ez az én szülőbolygóm, mégis te jártál itt, nem én – jegyezte meg. Megfordult ugyan a Földön, a kontinens harmadik körzeténél tovább azonban nem jutott. – Elmaradott helynek látszik.

Cara felhorkant, és oldalt sandított rá.

– Mikor volt bármi is normális, ami a Föld és a L'eihir közös ügyeit illeti?

– Fején találtad a szöveget.

– De azért ne aggódj – tette hozzá Cara –, tetszeni fog a környezet.

A telepfejlesztő bizottság azon igyekezett, hogy a hely egyik kultúra lakói számára se tűnjön idegennek.

– Nézd, mi van ott... – Cara nem folytatta, hanem hülendezve az ablakhoz préselte az arcát. – Mi a csuda lehet?

Aelyx is az ablakhoz hajolt, s követte a tekintete irányát. A köd kitisztult annyira, hogy láthatóvá váljon egy vízfelszín alatt sikló sötét árny. Mivel vagy kétszer akkora volt, mint a saját úrsiklójuk, Aelyx rájött, miféle teremtmény keltette fel Cara figyelmét. Nyomban ráismert kerekded formájára, noha korábban élve még nem találkozott ezzel az élőlény-nyel.

– Ez egy *priva*. Mikroorganizmusokkal táplálkozik, a bőre repedésein keresztül veszi magához őket. Nagyjából a manta rája és a hosszúszárnýú bálna kereszteződésének tekinthetjük.

Cara áhítatosan szusszant egyet. Az állat közben eltűnt a látótérből, ahogy a sikló továbbrepült célja felé.

Hamarosan az óceán óriásainál is izgalmasabb került a két utas elé: egy bézs színű szigetcsoport. A legnagyobb közülük civilizáció jeleit mutatta; emeletes épületei ugyanolyan fajta szürke kőből készültek, mint a fővárosban. Aelyx Carát félretolva még közelebb nyomult az ablaküveghez.

A lány felnyögött, de nevetés bujkált a hangjában, mikor tiltakozott:

– Látom, neked kellett volna adnom az ablak melletti ülést.

– Ez lenne az?

– Bezony. – A lány kihúzta magát, és ragyogott a büszkeségtől. Volt mire büszkének lennie. Elbűvölő volt ez a hely, legalábbis száz méter magasból.

Az épületeket több tucat járda járja körül. Jobban odanézve Aelyx pár személyautót is felfedezett az útszélen. Menten ráismert a fő lakóépületre a település központjában, egy ápolt park és valami úszómedenceféle szomszédságában. A l'eihrek a pihenést is kötelességnek tekintették.

– Ez az, aminek gondolom? – kérdezte.

– Hát, amennyiben napenergiával fűtött medencének gondolod, akkor nem tévedsz. Sikerült heti egy szabadnapot kialakudnom – bökte meg a fiú könnyökét könnyedén Cara.

– Gratulálok.

Cara a barakkokra mutatott.

– Ez az úgynevezett lakóközpont. Mi kaptunk egy hálót meg egy kis nappalit, fürdőszoba és konyha azonban nem tartozik hozzá. Megpróbáltam több személyes teret ki-harcolni – sóhajtott fel –, a bizottság azonban ragaszkodott a közös étkező- és mosdóhelyiségekhez, mondván, hogy ez jobban összehozza majd a lakókat.

Aelyx elismerte az érvelés jogosultságát. Egy Aegisen felnövekedve nemigen különülhetett el a közösségtől, azt viszont megtapasztalta, milyen szoros viszony fejlődik ki ilyenkor a diákok között.

– Jó köztes megoldásnak tűnik – mondta.

– Majd emlékeztetek erre, amikor hajnali kettőkor kell végigcaplatnod a folyosón, ha pisilni akarsz.

Aelyx nevetve vizsgálta tovább a kicsiny települést. Északi irányban széles, lakatlan síkság terült el, amely nagyjából a fele szigetet elfoglalta. A felásott föld rendezett sorai friss ültetésről árulkodtak.

– Gabonaföldek? – kérdezte a fiú.

– Azok bizony. Az a cél, hogy el tudjuk tartani magunkat.

Az úrsikló épp készült leszállni a főenyre, amikor Aelyx egy *mahlaycs*aládot vett észre; homokba ásott tojásaitak vigyázták közösen. A kicsiny teremtmények idegesen pislogtak a gép felé, aztán karomban végződő uszonyaikkal a közeli aljnövényzet fedezékébe küzdötték át magukat. Ez eszébe juttatta Verót, házi kedvencét az Aegisen, az állatka a maga részéről előszeretettel dugott el ételmaradékokat

különböző helyekre. Egyszer például egy teljes adag *l'ina* került így a matracra alá. Az étel bűze napokig kísértette. Olyan átható volt, hogy szobatársai kiköltöztek előle az előtérbe. Erőt vett rajta a nosztalgia. Bárcsak elhozhatta volna ide a telepre Verót, ő azonban valamennyi diák közös tulajdona volt.

Miután az úrsikló földet ért, rekordidő alatt kicsatolta a hevederét, az ajtónál termett, és a homokba ugrott. Széles vigyorral nyugtázta a laza talajt bakancsa talpa alatt, és arcát a nap felé fordította. Felnyögött örömeiben, olyan jólegett a napsugarak finom cirógatása. Hogy hiányzott ez neki! A téli Manhattan az ő szemében egyet jelentett a pokollal.

Azonnal észrevette, hogy a levegő más itt, mint a L'eihrt első körzetében: párás és fülledt, s a só meg a tenger enyhén kesernyés illatát hordozza. A sziget fái meggömbültek kissé. Túlméretezett, bézs levelek legyezőszerűen terültek szét az ágakon, hogy minél több tápanyagot szívjanak magukba a légből. Inkább nagyra nőtt bokrokra emlékeztettek ezért, nem fákra, a fiú azonban így is szépnek találta őket. A diákcseré oly sokáig elszakította a L'eihrtől, hogy egészen elfelejtette, hiába is keresné itt Cara világának élénk színeit. Belekerült egy évbe, mire hozzászokott a földi lombok smaragdzöldjéhez, mostanra azonban szinte hiányoztak neki.

Na, annyira azért nem, hogy vissza is kívánkozzon oda.

Megfordulva látta, hogy Cara mögötte áll, és tartózkodón méregeti. Látszott rajta, milyen sokat jelent neki a fiú véleménye.

Mennyire érzed otthonosnak? – kérdezte tőle a Néma Beszéddel.

No, annak éppen nem. Hanem annyi ideje volt távol a L'eihrtől, hogy Aelyx már a föléje boruló ismerős

égboltnak is örült. Ennyi elég is volt. És mivel a Néma Beszédben nem lehet hazudni, még hozzátette: *Remélem, az lesz majd.*

Az úrsikló pilótája időközben gondolt egyet, és a levegőbe emelkedett, majd egy szemvillanás alatt már ott se volt. Ekkor értette meg Aelyx, hogy egyedül vannak ezen a balsamos levegőjű szigeten.

Hirtelen támadt egy ötlete.

– Gyere! – mondta, és lerúgta a csizmáját. – Fogadni mernék, hogy a víz épp olyan meleg, amilyennek látszik. Levetette a zokniját, és tunikáját áthúzta a feje fölött. Cara azonban nem mozdult, csak az ajkát harapdálta. Nyilván a szeméreméret akadályozta abban, hogy levetkőzzön. Az emberek szégyellnek ruhátlanul mutatkozni. – Semmi olyat nem látnék, amit nem láttam eddig – biztosította Aelyx. – Különben is magunk vagyunk.

– Sajna nem – nyelt egyet Cara, miközben a fiú kibújt a nadrágjából.

Aelyx a település felé pillantott a parton túl, de az élet legcsekélyebb jelét sem észlelte.

– A klónok gyerekkoruk óta együtt zuhanyoznak. Senkit nem botránkoztatna meg a meztelenséged.

Ennek bizonyítására a fiú alsóneműitől is megszabadult.

Carának elkerekedett a szeme és elpirult, majd zavart pislogás után a földre szegezte a tekintetét.

– Nekem most... huh... meg kell találnom Devindert, hogy megbeszéljünk egyet-mást a kolóniáról. Nem emlékszel?

– Á. – Aelyx tényleg elfelejtette. Folyvást kiment a fejéből, hogy Carát is felvették az Út tagjainak sorába. Nem csoda, hiszen teljesen váratlan volt a felvétele, és őszintén szólva bizarr is. Mindez azzal járt, hogy neki, Aelyxnek

engedelmeskednie kellett Cara összes utasításának, ő azonban nem volt hajlandó ezen rágódni. – Menj akkor – mondta, és beledugta a hüvelykjét a szelíd hullámokba. – Én addig elfoglalom magam.

– Majd bepótoljuk – mondta Cara már távolodóban. – Ígérem!

Aelyx belegázolt a tengerbe. Tényleg olyan meleg volt, amilyennek látszott.

– Ne izgasd magad, időmilliomosok vagyunk – szólt a lány után.

3. FEJEZET

Cara felindulását leküzdve figyelte, hogyan hasítja Aelyx csillogó teste a hullámokat; delfin siklik ilyen sebesen a habokban makrélát üldözve. Pillanatok alatt átjutott a hullámtörőn, majd elindult a part mentén, hogy felderítse a sziget északi csücskét, ahol a selymes homok egyenetlen kőlapoknak adta át a helyét. A jelek szerint az Aegis megtanította úszni – nem is rosszul –, éppenséggel inkább tűnt olimpiai bajnoknak, mint vakációzó fürdőzőnek.

Cara sajnálta, hogy nem lehet vele. Akkor megmutathatná, hogyan adja át magát valaki a puszta szórakozásnak, és talán ő is jól érezné magát közben. Nem emlékezett rá, mikor élvezte utoljára a dagályt vagy akár az otthoni iszapos vizű tavat, a meztelen lubickolásról nem is szólva.

És most tessék, ez a munkamániás fiú főzi le ebben is. Nem ironikus egy kissé?

Mikor végül hátat fordított neki, és átlábolt a dűnéken, szembekerült a fővenypart déli végében elterülő ősi romokkal. Megtorpant előttük. A homokszínű épülettömbök egészen meghökkentették. Jaxent és Aislyt juttatták eszébe, akiket ezeknek a patinás sírboltoknak a maradványaival klónoztak a L'eihr laboratóriumaiban.

És nem csupán *klónozták*, hanem *fel is javították* őket.

Genetikai állományukhoz hozzáadták egy titokzatos földönkívüli faj, az aribolok DNS-ét. Ennek köszönhetően, hogy kontrollálni tudták mások tudatát. De nem csupán a hibridek töltötték el aggodalommal Carát. Az aribolok hónapok óta mechanikus szondákkal árasztották el a L'eihrt. Senki nem sejtette, mit akarhatnak, egyvalami azonban világos volt: bármilyen szoros is a Föld és a L'eihr szövetsége, alulmaradnak ezekkel a lényekkel szemben.

A lány már Midtownban is sokat tépelődött ezen, miatt barátai a szalagavatóra készültek, s a csajok magazinokat bújtak, hogy ötleteket kapjanak menő hajkölteményekhez meg pántos túsarkukhoz. Neki nem ilyen gondjai voltak; egy kolóniát indított útjára, és földönkívüli invázió aggasztotta.

Soha nem volt egyetlen nyugodt pillanata. Ő aztán nem unatkozott.

Most eltökélte magában, hogy megőrzi a derülését. A dúnéken átkelve a járdákon haladt tovább Devindert keresve. Az egyelőre néptelen telep szélén szemügyre vette az üzletek feliratait, amelyek azok számára is értelmezhető jeleket tartalmaztak, akik nem beszélnek a l'eihr nyelvet. Az egyik például fecskendővel felszerelkezett pálcikaemberkét mutatott – nem volt nehéz kitalálni, hogy ő az orvos. A szomszédos létesítmény célja már nem volt ilyen egyértelmű. Táblagép volt rajta látható, képernyőjén olvashatatlan krikszkraksszal. Az Aegisen töltött idő során Cara nem látott ehhez hasonlót. Az első telepeselek érkezése előtt idegenvezetést kér majd, döntötte el mindjárt magában. Embertársainak az ő útmutatására lesz szüksége, muszáj hát, hogy előbb ő derítse fel a terepet.

Percek múltán rátalált Devinderre; a parkban, a lakóközpont előtt ült egy padon, s egyik karját a háttámlán nyug-

tatva kinézett az óceánra. Amint észrevette a lányt, felállt, és elindult feléje a nemzedékére jellemző lassú, nehézkes léptekkel. Őszbe vegyülő haját lófarokba fogta össze a tarkójánál. Krómszürke szivárványhártyája sokat vesztett egykori csillogásából, Cara azonban tudta, hogy nem szabad alábecsülnie. Olyan volt ez a l'eihr, mint anyja egykori asz-pikos salátái: kívül puha, belül azonban meglepően átható, kesernyés ízű.

Devinder két ujját a lány torkának bal oldalához szorította. Cara viszonzta a köszöntést, vigyázva, ne tartsa kezét a kelleténél tovább a másik nyakán, mert ez félreérthető lenne. Egyszer már elkövette ezt a hibát.

Örülök a viszontlátásnak, közölte vele a l'eihr telepaticusan. *Hallottam, hogy mozgalmas volt a Földön tett látogatása.*

Az nem kifejezés, válaszolta ugyanúgy Cara. De mielőtt folytatnánk, mit szólna hozzá, ha hangosan beszélénk? Nem vagyok még nagyon jártas a Néma Beszédben. És ez az utolsó szóig igaz is volt. A lány most tanulgatta ennek a fajta közlésmódnak a finomabb árnyalatait, noha nem ez volt a valódi oka kérésének.

Devinder homlokát ráncolva elgondolkozott.

– Azt gondolja rólam, hogy nyársat nyelt alak vagyok. Mit jelent ez? Nem értem – mondta ki hangosan.

Na, Cara pont ezért nem akarta feltárni előtte az elméjét. Nem tudta tökéletesen megtisztítani a hasonló zavaró és zavarba ejtő gondolatoktól, amelyek a lehető legrosszabbkor ütötték fel a fejüket. Most is lángvörös lett az arca, miközben tapintatos feleleten törte a fejét.

– Az az üzlet pedig, amely mellett elhaladt, kulturális archívum – folytatta Devinder. – Olyasmi, mint maguknál a könyvtár.

– Ahá – morogta Cara, majd a kínálkozó alkalmat megragadva szégyentelenül témát váltott. – Remélem, körbevezet a kolónián a telepések érkezése előtt.

– Ezer örömmel. De azelőtt még sok mindent meg kell beszélünk – mutatott Devinder a legközelebbi padra.

– Kezddhetnénk a sziget védelmével? – kérdezte Cara, és ösztönösen a fővenypart déli végében elterülő romok felé pillantott. – Hogyan tudjuk megvédeni magunkat egy esetleges invázióval szemben?

Félig-meddig arra számított, hogy Devinder legyint ezekre a nagyon is emberi aggodalmakra, de tévedett. Különös módon ettől, ha lehet, még rosszabbul érezte magát.

– Megkapjuk a főváros egyik testőrosztágát.

– Ez minden? – szaladt magasba Cara szemöldöke. – Tucatnyi testőr?

– Nem külső támadástól védik majd a telepéseket. Fenn tartják a rendet, és kimérik az esedékes büntetést.

– Büntetést? – Cara egyszeriben elfeledkezett a földönkívüliek támadásáról, mikor rájött, hogy az Út a telepen is foganatosítani óhajtja fegyelmezési módszerét. Korábban hevesen küzdött a villanykorbáccsal történő testi megtorlás ellen. – Azt hittem, megállapodtunk, hogy az *iphetnek* semmi helye a szigeten.

– Nem. A halálbüntetés felfüggesztése az, amiben egyezségre jutottunk.

– Csakhogy a legtöbb földi kormány nem korbácsolja meg a polgárait. A telepések nem fogják eltűrni.

Devinder mindkét kezét szétterpesztette a padon.

– Sweeney kisasszony, mi azért hívtunk ide embereket, hogy közös utódokat nemzzenek a klónokkal. El tudja képzelni, hogy egy megbüntetett telepés inkább vállalja

a száműzetést, magukra hagyva a gyermekeit, csak mert nem tud elviselni némi testi fájdalmat?

– De miért csak e kettő között választhatna? Miért nem találhatnánk ki más fenyítési módokat, például pluszmunkát?

– Kényszermunkára gondol?

Cara bólintott.

– Ez ugyanolyan testi kellemetlenséggel jár, mint a korbácsolás – ellenkezett Devinder. – Nem látom, mi közöttük a különbség.

Cara már szóra nyitotta a száját, hogy vitába szálljon vele, Devinder azonban meglepte váratlan engedékenységgel. Pár pillanat után a lány mégis megszólalt:

– A földi telepésekre mindenképpen a kényszermunka hatna jobban a korbácsnál. Mi lenne, ha legalább megpróbálnánk?

– Rendben van – fintorodott el Devinder, majd szembenézett vele. – Szerintem sem árt senkinek, ha kipróbáljuk a maga módszerét. Még mindig visszatérhetünk az *iphethez*, ha muszáj.

– Köszönöm. Méltányolom a rugalmasságát.

– Amint látja, én is képes vagyok néha kompromisszumokra – húzta félmosolyra a száját Devinder. – Maga is engedett a kijelölt feladatok kérdésében. Örömmel viszonzom hát a szívességet.

Cara visszanyelte, ami a nyelvére jött. Egyáltalán nem engedett, csak *leszavazták*. Most éppenséggel az ő dolga volt közölni a telepésekkel, hogy nem választhatják meg a tulajdon munkájukat.

– Eldöntötte már a bizottság, kik igazgatják a telepet? – kérdezte végül.

– Igen – felelte Devinder. – Alona magát is vezetőnek javasolta.

– Engem? – tette szívére a kezét a lány. – És miféle szerepkörben?

– A földlakó telepések összekötője lenne.

– Amolyan közvetítőféle?

– Alapjában véve igen. A földlakók magát keresnék meg a gondjaikkal, amelyeket maga tárna az Út tanácsulésai elé.

– És mi a helyzet a klónokkal? Ki képviseli az ő érdekeiket?

– Azt javasoljuk, hogy a maga *l'ihanja* töltse be ezt a szerepet.

Cara felélénkült. Hiszen ez nagyszerű ötlet! Pont arra való, hogy jobban bevonja Aelyxet a telep életébe, hogy a fiú magáénak érezze új otthona gondjait. – Beszélek vele erről. Tudjuk, hány klón jelentkezett a közösségünkbe?

Aelyx nemzedékének legtöbb l'eihir tagja inkább ve-rejrtékezett volna egy rozsdás szöveget termő mezőn, mint hogy összeálljon egy földlakóval.

– Nincsenek annyian, hogy minden bevándorlónak kerüljön párja, én azonban biztos vagyok benne, hogy ez idővel változni fog.

– Á, ha már időről beszélünk, ki szeretnék venni pár nap szabadságot, ha nem bánja – hozta szóba Cara.

Devinder homloka elkomorult, nem értette a dolgot.

– Hogy kipihenjem magam – magyarázkodott a lány. Az elmúlt évben ő és Aelyx kemény megpróbáltatásokat élt át: a csöcselék lázongását, földönkívüli hibridek mesterkedését és mind közül a legszörnyűbbet, két planéta középiskoláit. – Mindössze rövid időre lenne szükségem – tette hozzá.

– Hogyne, természetesen. Elfelejtettem, milyen sokat követel magától az Út.

Miután ezt tisztázták, még különböző kérdéseket vettek sorra, a megtermékenyítési eljárásoktól a két faj közötti

párkeresés módozataiig. A nap épp a szemhatár alá készült bukni, mire az egyeztetés véget ért. Cara úrsiklójához kíséerte Devindert, ahol két ujját felemelve elbúcsúzott tőle, majd felhívta Aelyxet a kom-gömbbel.

– Túl vagyok a megbeszélésen – közölte a fiú miniatűr hologramjával; Aelyx mintha már négy fal között tartózkodott volna. – Hol vagy?

– A lakóközpontban. – Aelyx valami tálat fogott a két kezébe, és tele szájjal válaszolgotott. – Nem tudtam, melyik lakrész a mienk, ezért az összes ajtó azonosítójára rátenye-reltem, míg végül kinyílt az egyik. Mellesleg a tizenhatos számú. Szedd a lábad, kész a vacsora.

Cara megrezzent e hírre. Nyílt titok volt, hogy ki nem állhatta a l'eihr kosztot.

– Mit főztél?

Aelyx felmutatta a gömb felé a tálat; a vajás penne láttán Carának kicsordult a nyála.

– Nézd, mit találtam a menza éléstárában.

– Importáru!

– Ráadásul a tészta egyike annak a két ételnek, amit el tudok készíteni. Tartsd szerencsédnek.

Carának eszébe jutott, hogy a másik a pirítósz.

– Máris indulok – mondta.

Húsz perccel később elégedetten felnyögött, és a hasát simogatta, amely tele volt jófajta keményítővel. Nem szívesen hagyta volna ott a párnázott futon kényelmét, ezért körül-nézett a helyiségben, hová tehetné le a tálat, de nem látott erre szolgáló bútordarabot.

Lakrészükbe nem terveztek étkezőhelyiséget. Két kicsiny szoba alkotta: a lakótér minden berendezéséül egy futon és egy jókora táblagép szolgált. A hálóban fiókos

íróasztal állt, továbbá két egymás mellé tolt ágy, amelyek így franciaágy benyomását keltették. Úgy tervezték őket, hogy a párok közel alhassanak egymáshoz, de a l'eihrek, ha ezt akarják, akár külön is vonulhassanak, mivel ezt szokták meg az Aegis hálótermeiben.

A falak is világosszürkére voltak festve, akárcsak ott, s szintúgy, mint az Aegisben, alig volt bármi ezekben a helyiségekben. Egy éve Cara talán még hidegnek és kopárnak találta volna ezt a fajta lakókörnyezetet. Mostanra viszont kellemesnek érezte minimalista egyszerűségét.

– Add csak, kiviszem – nyúlt Aelyx a tájjáért.

– Nem, majd én, hiszen te főztél – mondta Cara, és elvette a padlóról a fiú edényét. – Nem lenne méltányos, hogy te is mosogass el. – Felállt, és a konyhai mosdó felé indult volna, közben azonban eszébe jutott, hogy nincs ilyen. Ezután a fürdőszoba felé vette az irányt, csakhogy az sem létezett.

Kezdett elege lenni a dologból.

– Na, mi az, meggondoltad magad? – vigyorgott rá Aelyx.

– Dugulj már el! Majd elslattogok a közös konyháig. Nem halok bele.

Ahogy volt, zokniban átbattogott a hosszú folyosón az étkezőbe. Hálát adott a sorsnak, hogy legalább a földszinten laknak. Ahogy ment, a mozgásérzékelők kikalkulálták útirányát, ezért csak a közelében gyulladtak fel a lámpák. Rosszul számítottak, mert nem a mosdóba igyekezett, ment közben azonban a szenzorok helyesbítettek.

Rövidesen elérte a menzát, melynek párhuzamosan elhelyezett fémasztalai és padkái szintén az Aegist másolták. Továbbment az üzemi konyha felé. Sötét volt itt, s a szemét meregetve kereste, hol találja a napelemmel működő tisztító csúszdát. Volt alkalma kitanulni, mi vele a dolga. Miután

rálent a csúszdára, bedobta az edényeket és az evőeszközöket, majd visszatért a tizenhatos számú lakrészbe.

Aelyx közben átköltözött a padlóra, a táblagép elé, s ennek fényes felületén járt a keze. A sziget madártávlati képe jelent meg a képernyőn. Kinagyította a felvételt, és az északi csücskét vette célba. Addig mozgatta körben a kezét, amíg érintetlen partszakasz nem vált láthatóvá. Mindezt a komgömbjéről töltötte le. A videó olyan életszerű volt, hogy Cara még a homokon átvonuló néhány *mahlaj* árnyékát is felfedezni vélte.

Aelyx megveregette a padlót maga mellett.

– Mutatni szeretnék neked valamit. – Mikor a lány mellé ült, fejét a vállára hajtotta, úgy nézte vele együtt a képernyőt. – Ezt az öblöt találtam a mai kószálásaim során. Az ösvényekről nem lehet eljutni ide – mutatott Aelyx a dűnéken túlra, a homályba vesző vidékre. – Ezt már nem láthatod, de van itt egy barlang is, és benne édesvízi tavacska. Meleg a vize és tök nyugis. Ideális hely, ha magunkra szeretnénk maradni.

– Most is magunk vagyunk. De holnap azért elvihetsz oda, ha akarod. Pár napra hivatalosan szabít vettem ki.

– Tényleg? – fordult feléje Aelyx. – Az egész sziget a miénk lesz?

Cara a fiú füle mögé simított egy rakoncátlan fürtöt, és magába szívta a bőréből áradó tengerillatot. Akár órákon át magába lélegezte volna, és nem fáradt volna bele.

– Minden talpatalnyi helye.

Aelyx elővette zsebéből a komgömbjét, és Caráét is kérte, majd mindkettőt a táblagépre helyezte.

– Végre egy kis szabadság – mondta.

– Mivel üssük el?

A fiú szeme szikrát vetett, és elvigyorodott. Cara ábrázata is felderült. Aelyx pillantása ezután megállapodott a száján.

Egyszeriben megváltozott a hangulatuk.

Minden egyes légvételük szagatottabbá lett az újonnan támadt csöndben, és a levegőt villamosfeszültség töltötte be. Carának melegség költözött az ágyékába, és amikor Aelyx megnyalta az ajkát, mintha már ott lent is ízlelgetné őt, a lány tudta, hogy társalgásuk véget ért.

De Aelyx nem hajolt följe, hogy megcsókolja. Ehelyett felemelte az állát. Ezüstszürke, olvadékony tekintete szinte égetett. Mikor ajkuk találkozott, e légies érintés tovább izzította Cara vágyát. Aelyx végignyalta a felső ajkát, aztán visszavonult, kényszerítve a lányt, hogy üldözőbe vegye a nyelvét. Cara végül az ölébe telepedett, és elvette, amit akart.

Aelyx sós vaj szagát árasztotta maga körül. Ez és visszafojtott vágyakozása olyan elegy volt, amely az egekbe tornázta Cara pulzusát. Nem tudott betelni vele. Úgy érezte, sötét űr nyílik meg a bensőjében, és semmi más nem tudja betölteni ezt az ásító hiányt, csak Aelyx érintése. Forró csókban forrtak össze. Cara a fiúra fonódott, mígnem már nem tudta megmondani, hol végződik az egyikük, és hol kezdődik a másik. Az óceán hullámainak távoli moraját sem hallotta. Megsüketült a külvilág zajai számára, egyedül vére surrogását érezte. Aelyx foglalta le minden érzékszervét, aki vadul csókolta, miközben keze tunikája alá nyúlt, és meztelen hátán kalandozott.

Cara a csókból kibontakozva maga vetette le a tunikát, aztán segítette Aelyxnek a vetkőzésben. Most, hogy bőr ért a bőrhöz, a fiú két ujját Cara nyakának hajlatára fektette, hogy megszámolja meglódult pulzusát.

– Százhusz – suttozta Cara szájának. – Azt hiszem, ezt még feljebb srófolhatjuk kissé.

Egy pillanatra megnyitotta a lány előtt az elméjét, elég hosszan ahhoz, hogy Carát lényé legmélyéig vágyakozás járja át. Tudta, mit akar tőle a fiú. Ő is ugyanezt akarta.

Tenyerét Aelyx szíve fölé helyezte, és közben arra gondolt, vajon teljesen felépült-e a balesete után.

– Biztosan készen állsz rá?

Aelyx nyelt egy nagyot, és fürkészőn nézett rá leeresztett szemhéja mögül. Krómszürke szeme elsötétült, miközben szája nevetésre görbült.

– Már ha nem tervezed, hogy ráugrasz a mellkasomra.

Cara vizsgozta a mosolyát.

– Nincs még tapasztalatom a dologban, de tuti, hogy nem így csinálják.

– Nos, akkor készen állok. – És te? – váltott át telepatikus nyelvre a fiú. *Ha nem, abbahagyhatjuk.*

Válaszul Cara felállt, és a hálószobába vezette.

Levetették azt a néhány ruhadarabot, ami még rajtuk volt, és az egymás mellé tolt ágyakra heveredtek. Nem olyan volt ez, mint földi ölelkedésük, ahol kétségbeesett szenvedéllyel estek egymásnak. Immár az egész jövő az övék volt. Lelassultak. Hosszúra nyúló csókjaik is azt mondták, az egész élet a rendelkezésükre áll.

Mert hiszen ez így is volt.

Minden tapasztalatlanságuk ellenére hamar rájöttek, mit hogyan kell csinálni. Aelyx először lassan hatolt a lányba. Fájtn neki kicsit, noha kevésbé, mint várta. Tompa fájdalomába azonban izzó vágy vegyült, ami kitartó ringásra sarkallta csípőjét, melynek üteme megegyezett légvételei ritmusával.

Aelyx végig a szemébe nézett.

– Szeretlek! – suttogta l'eihrül. De Carának nem volt szüksége szavakra, mert ahogy egyre mélyebbre süllyedtek

a közös bódulatba, Néma Beszédre váltottak át. Ezekben a pillanatokban tökéletesen eggyé váltak; minden mozdulatuk, érzésük és gondolatuk hibátlan harmóniában olvadt össze. Nem volt különbség egyikük vagy másikuk simogató keze vagy teste között, csupán ez a közös mámor létezett. Cara soha életében nem tapasztalt ehhez fogható; mindez földöntúlian fantasztikus volt, amilyen Aelyx maga is.

Később összefonódott tagokkal heverték. A csöndet egyedül a tüdejükbe zúduló levegő surrogása töltötte be. Ezúttal Cara fektette kezét Aelyx mellkasára, hogy megmérje a pulzusát. Egyenletesnek és erősnek tűnt a szívverése. Cara befelé somolygott. Akkor ezen is túl vannak. Most, hogy megnyugodott kissé, megpróbálta felmérni saját állapotát. Azonnal érzékelte, hogy *igen*, másként érzi magát. Valami újat érzett a szíve táján, mintha új szívkamrája nőtt volna, amelyet érzések töltenek meg vér helyett. Nehezen leírható és kissé ijesztő felismerés volt, hiszen hirtelen több vesztenivalója lett, mint eddig.

Vajon mire gondolhat Aelyx? – töprengett. Ő is másként érezheti most magát?

Aelyxszel madarat lehetett volna fogatni.

Ha egy *iphal* újra eltalálná, boldogan halna meg, mert semmi nem tudná amúgy sem túlszárnyalni azt, amit most átélt Carával. Megérte kivárni. Remélte azonban, a lány nem látja, amint báván felvigyorog a mennyezetre.

– Hé, jól vagy? – suttogetta Cara, és körmeivel könnyedén megcirógatta a bőrét. – Egy kreditet adok a gondolataidért.

Aelyx még szorosabban ölelte magához, és arcát a lány hajába fúrta.

– Egymillió kredittel sem lehetne ehhez foghatót venni.

Cara pironkodva bújt hozzá.

– Nem is volt olyan rossz elsőre, nem igaz?

– Emlékszel az első csókunkra? Már akkor is mondtam, hogy kivételes tehetségek vagyunk.

Cara testét néma nevetés rázta.

– Az már igaz. Én meg azt mondtam, hogy a világ nem értene meg minket. Félreismert zsenik vagyunk.

– Ezért is kellett galaxisok között hurcolkodnunk oda meg vissza.

Cara lusta ujjai megtorpanni látszottak Aelyx mellkasán. Észrevehetően megváltozott a hangulata.

Mivel nem válaszolt, a fiú megkérdezte:

– Mire gondolsz? Egy kreditet adok, ha elárulod.

– Csak aggódom ezért-azért. Például a szíved állapotáért. – Elhallgatott, és megcsókolta Aelyx szíve táját. – Belehálnék, ha újra elveszítenélek. Aztán ott van a telepések dolga. Nem is tudom, mit...

– Szabadságon vagyunk, hékás! – Aelyx kisimította a haját Cara arcából, és hüvelykjével végigcirógatta az orcáját. Sajnálta, hogy nem rendelkezik Syrine különleges képességeivel. Ha így lenne, magába szívhatná és átvehetné Cara félelmeit.

– Meg szeretnék kérni valamire – mondta aztán.

– Kérj bármit – vágta rá Cara habozás nélkül.

– Három napot kérek. – Aelyx elhallgatott, és jelentősen nézett a lányra. – Ennyi időnk van, mielőtt újra beindul a fogaskerék. Ez a három nap csak a mienk, és minden pillanatát megszolgáltuk. Nekem tudod adni úgy, hogy nem aggódsz közben?

Cara kék szeme ellágyult, szinte bocsánatkérővé vált, s meztelen lábával átkarolta Aelyx csípőjét.

– Élünk a pillanatnak – merengett el. – Igen, meg tudom csinálni.

– Megígéred?

– Nem csak megígérem. Megesküszöm rá. Ide a rozsdás bökö! – nyújtotta ki Cara két ujját.

Aelyx rávigyorgott, aztán egymásba kulcsolta az ujjait.

– Így már hiszek neked.

A hullámverés ritmusára szunnyadtak el; ez volt az altatódaluk. Az elkövetkező néhány napban a nyitott ablakon beszüremelő napsütés ébresztette őket. A fővenypartron reggeliztek. Aelyx néhány morzsával még *pecát* is fogott. Kezében a kétéltűvel megmutatta Carának, hogyan csábíthatja a közelbe a halakat. A víz alá nyomta zsákmányát, és megcsiklandozta a hasát. Válaszul a *peca* ultrahangot bocsátott ki magából, ami odavonzott néhány példányt. Aelyx végül kifogott egyet, de azután elengedte, mivel nem volt kedve halat tisztogatni és főzőcskézni.

A tegnap felfedezett barlanghoz is elvitte a lányt. A második délutánra Cara felbátorodott annyira, hogy egyenruháját levetve meg merjen mártózni az édesvízű medencében. Aztán elheverték a meleg kőlapokon, és hagyták, hogy a nap megszárita bőrüket. Ezt követően jóízűen elfogyasztották a konyhai importból összeállított piknikes kosár tartalmát. Napszállatkor azután kézen fogva visszaballagtak a lakrészükbe, ahol vagy sakkoztak, vagy elmesélték egymásnak, mi történt velük, amikor külön voltak.

Mivel Carának még fájdalmai voltak az első elhálás után, nem szeretkeztek újra. Aelyx azonban ezt sem bánta. Már annak is örült, hogy a lány ott lehet a közelében, és jelenleg egyedül az övé. Ha megkérdik, mi volt élete legszexibb időszaka, hát őszintén azt válaszolja, hogy ez a három nap.

Hanem ez az idő is hamar elmúlt a vakációk szokása szerint.

A negyedik nap reggelén arra ébredtek, hogy úrsiklók szállnak le a főnyarpon. Nagy lett a sürgés-forgás, utánpótlást szállítottak a hajóról a lakóközpontba. Aztán Carát felhívta Devinder a kom-gömbjén. Közölte vele, hogy befutott az első telepes csoport, és a földlakók jelenleg karanténban várakoznak.

Miután szétkapcsoltak, Cara ajkát harapdálva letette a gömbjét, majd állát Aelyx mellkasának támasztva felsohajtott.

– Ideje felkelnünk. Devinder találkozni kíván velem a városban, hogy megbeszéljünk néhány új irányelvet.

Aelyx kis híján felnyögött, de elnyomta magában a mérget.

– Hát ez kissé más, mint meztelenül fürdőzni a barlangban.

– Más bizony! – Két ránc jelent meg a lány márványszerű homlokán. – Különbösen ha a telepesek jelenleg karanténban vannak, ez azt jelenti, hogy a jövő héten itt lesznek. – A kettős ráncból három lett, és Cara lélegzete felgyorsult. – Annyi mindent kell még lerendeznünk addig. Rágonddolni is szörnyű!

Aelyx közelebb vonta magához, s vállának ahhoz a pontjához bújt, ami minden esetben megborzongatta Carát. Most azonban túl merevek voltak ahhoz az izmai, hogy létrejöjjön a kívánt hatás. Bárcsak ne aggodalmaskodna ennyire – gondolta a fiú. Hiszen itt van ő is, hogy a segítségére legyen mint a l'eihr telepesek képviselője.

– Megígérted, hogy nem aggódsz, emlékszel? – olvasta a fejére.

– Az az ígéret csak meghatározott időre szólt – ingatta a fejét a lány.

– De jó is volt pedig!

– Gyere. – Cara félrehajtotta a paplant, felült az ágyban, és megbökte Aelyx könyökét. Nem nyugodott, amíg a fiú nem követte a példáját. – Vár a kötelesség.

Ezúttal nem javasolt futóversenyt a mosdóba.

A vakáció végérvényesen befejeződött.